

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.167 van 27 oktober 1999
in de zaak A. 87.374/IX-2052.**

In zake : John BRUNINX,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. LUST,
kantoor houdende te SINT-ANDRIES-BRUGGE,
Burggraaf de Nieulantlaan 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en M. GELDERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat John BRUNINX
op 19 oktober 1999 heeft ingediend om bij uiterst
dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van
de tenuitvoerlegging van het besluit van 2 september
1999 van de administrateur-generaal van het Bestuur van
de Veiligheid van de Staat, inhoudende de mutatie van
onder meer verzoeker van sectie B5 naar sectie A1 met
ingang van 1 november 1999 voor een periode van drie
jaar, met de mogelijkheid deze periode te verlengen of
in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 oktober
1999, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van voorzitter
J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. SIMAEY, die loco advocaat A. LUST verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. GELDERS, die in eigen naam en loco advocaat D. D'HOOGHE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1 september 1970 werkzaam bij de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat. Na tien jaar wordt zijn administratieve standplaats Hasselt.

1.2. Op 2 september 1999 besluit de administrateur-generaal van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat om achtendertig ambtenaren van de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, onder wie verzoeker, binnen dezelfde diensten naar een andere sectie te muteren. Verzoeker wordt meer bepaald gemuteerd van sectie B5 naar sectie A1 voor een periode van drie jaar "met de mogelijkheid deze periode te verlengen of in te korten in functie van de dienstnoodwendigheden". De mutatie zal ingaan op 1 november 1999.

Die beslissing wordt aan de betrokken ambtenaren, onder wie verzoeker, langs hiërarchische weg betekend via een dienstnota van 2 september 1999.

1.3. Verzoeker verklaart langs hiërarchische weg gepoogd te hebben de bestreden maatregel ongedaan te doen maken, zulks medio september en op 1 oktober 1999; hij verklaart zich ook tot de minister van Landbouw en de minister van Justitie te hebben gewend. "Tot op heden", verklaart hij, hebben die démarches nog geen antwoord opgeleverd en "1 november 1999 (nadert) zienderogen".

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat dit volgens haar hierom zo is omdat de aangevochten mutatie een maatregel van inwendige orde is in de zin van maatregel genomen in het belang van de dienst, zonder dat hij gevolgen heeft voor de rechtstoestand van de gebruikers of voor de statutaire situatie van de ambtenaren, een maatregel die niet tot doel heeft rechtsgevolgen te creëren, zodat hij geen administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State is en aldus niet aanvechtbaar is bij de Raad van State;

2.2. Overwegende dat, overeenkomstig hetgeen hij reeds in zijn arrest nr. 39.416, OUSHOORN, van 19 mei 1992 overwogen heeft, de Raad van oordeel is dat de ambtenaar er in rechte aanspraak op kan maken dat hem zonder deugdelijk motief geen werkvoorwaarden worden opgelegd die hij als ongunstig ervaart; dat wel moet worden aangenomen dat de overheid in de desbetreffende materie over een bijzonder ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, zodat de door haar opgegeven motieven, als ze feitelijk juist en rechtens dienend zijn, niet licht zullen moeten wijken voor de bezwaren die de ambtenaar vanuit zijn persoonlijk belang doet gelden; dat echter wel moet blijken dat de overheid het dienstbelang dat zij nastreeft terdege heeft afgewogen tegen het belang van de ambtenaar; dat overigens ook het dienstbelang er baat bij heeft dat met het belang van de

ambtenaar niet lichtvaardig wordt omgesprongen; dat, immers, het voldoen aan de persoonlijke belangen van de personeelsleden bevorderlijk kan zijn voor de dienst en dus zelf een dienstbelang is, gedachte die de Raad van State onder meer heeft geuit in zijn arresten nr. 13.122, LENAERTS, van 25 juli 1968, nr. 16.845, MISSAULT, van 4 februari 1975, en nr. 21.262, VANDEROYE, van 16 juni 1981 (in 4.2.);

2.3. Overwegende dat te dezen de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker zijn dat hij niet langer in Hasselt, maar in Brussel mag werken, dat hij een andere opdracht krijgt -sector A1 blijkt zich met andere zaken bezig te houden dan sector B5-, zulks terwijl hij reeds 56 jaar oud is; dat de ingreep in de wijze waarop hij zijn functie moet uitoefenen, omvangrijk genoeg is om de bestreden beslissing niet te kunnen herleiden tot een maatregel zonder weerslag op zijn positie in rechte;

2.4. Overwegende dat de exceptie wordt afgewezen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4. Overwegende dat om te doen aannemen dat hij aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is blootgesteld en dat dit bij uiterst dringende noodzakelijk-

heid moet worden verholpen, verzoeker betoogt dat hij een lange verplaatsing moet maken en dat hij op latere leeftijd zich opnieuw moet inwerken in een nieuwe taak en een nieuwe werkomgeving; dat gesteld dat dit zou kunnen worden aanvaard als een voldoende ernstig nadeel, het zeer de vraag is of dit nadeel niet van dien aard is dat het voldoende ondervangen kan worden door een gewone schorsing; dat, immers, niet zomaar valt in te zien dat het feit gedurende enkele weken de verplaatsing naar Brussel te moeten maken en in een nieuwe werkomgeving te moeten vertoeven, dermate ernstig is dat het een uiterst dringende schorsing kan verantwoorden; dat verzoeker ook nog de eerstelijnszorg inroept die hij verschuldigd is aan zijn vader; dat daartegenover staat dat hij reeds sinds 1987 de opleiding in schietoefeningen in andere standplaatsen, onder andere in Brussel, verzorgt, wat twee à drie verplaatsingen per week meebrengt; dat verzoeker, spijts de daartoe strekkende vraag van de verwerende partij, er niet toe komt uit te leggen hoe dit dan wel te verenigen valt met de bijstand die zijn vader behoeft;

Overwegende dat daarbij komt dat verzoeker zijn beroep op de uiterst dringende noodzakelijkheid heeft geforceerd door tot 19 oktober 1999 met zijn vordering te wachten terwijl de bestreden beslissing in zou gaan op 1 november 1999; dat zijn argument dat hij eerst heeft gepoogd de intrekking van de aangevochten beslissing te verkrijgen, niet als excuus kan gelden daar hij van die pogingen geen bewijs voorlegt en daar hoe dan ook onmogelijk aanvaard kan worden dat hij, gesteld tegenover de dienstnota van 2 september 1999 waarbij kennis werd gegeven van de bestreden beslissing, tot 19 oktober uitziet naar de intrekking van die beslissing om dan een gerechtelijke procedure aan te spannen waarin het recht van verdediging en de mogelijkheid van een onderzoek uitermate beperkt zijn;

Overwegende dat bij gebrek aan bewezen uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering wordt afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventwintig oktober 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.